

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 203.

Sjette Sessions anden Samling.

66de Møde.

Mandagen den 26de Marts Aften Kl. 7.

(Forts.)

Tiemroth (Forts.): I denne Henseende kan jeg ikke Andet end sige, at, uagtet jeg endnu troer, at der muligviis kunde fremkomme Data, der paa eengang viste Nødvendigheden af Røstningerne, idet der ikke er fremkommet Noget, som aldeles ubeløkker denne Mulighed, saa kan jeg dog for mit Vedkommende slutte mig til Fleertallet, fordi jeg troer, at Sagens endelige Udfald nødvendigt maa blive det samme, enten den stilles paa den ene eller paa den anden Maade, men jeg troer, at Udfaldet vilde have været sikkrere og Processen kortere, ja, Sagen havde maaffe endog staaet farligere for det afgaaede Ministerium, hvis den var stillet saaledes, som Mindretallet har foreslaaet. Jeg maa slutteligt endnu bemærke, at jeg meget godt kan paassjønne de Grunde, hvorpaa et Par enkelte Medlemmer af Thinget støtte sig, naar de sige, at, naar Actionen ikke bliver stillet paa den Maade, som de foreslaae, saa ville de aldeles ikke have dermed at gjøre; de stille sig nemlig paa de Anklagedes Side, og i Medfølelse for dem, sige de, at, naar man gaaer for vidt imod dem, saa ville de ikke have med Anklagen at bestille. Jeg satter denne Synsmaade, men jeg maa dog i denne Henseende stille mig paa den modsatte Side: fordi det danske Folks Retsfølelse, med Hensyn til dets constitutionelle Stillning, svækkes, naar ikke et saadant Overgreb, som det paaankede, bliver undersøgt, og af denne Grund troer jeg, at kunne stemme

med Fleertallet, idet jeg dog ikke deler deres Grunde, og heller ikke troer, at Sagen paa den Maade, de have foreslaaet, kan komme til at staae saa fast, som den vilde have staaet, hvis Mindretallets Forslag var blevet antaget.

Lutein: Jeg har havt nogen Tvivl, om jeg atter burde tage Ordet i denne Sag nu, da den foreligger til anden og sidste Behandling. Jeg holder nemlig for, at man ikke let skal tage Ordet, med mindre man har det Formaal at bevirke en Forandring i Afstemningen, og man tillige har Udset til at kunne bevirke det. Nu maa jeg vistnok indrømme, at den Udset, jeg har, kun er ringe, hvor stort end mit Ønske er; naar jeg desuagtet har bedet om Ordet i denne Sag, saa er det paa Grund af Sagens egen Vigtighed og den Stillning, jeg fra Begyndelsen af har indtaget til den, og det er en indre Trang, jeg tilfredsstiller, idet jeg beder Thinget med Taalmodighed at høre mig. Førend jeg imidlertid gaaer over til Sagen selv, være det mig tilladt med nogle faa Ord at omtale mit eget Forhold til denne Sag. Den ærede Rigsdagsmand for Københavns anden Valgkreds (N. Hage) har udtalt, at, da jeg kom her i October i denne Forsamling, var jeg anderledes findet, da bragte jeg et friskere og mere uheldet Sind ind, end jeg senere hen under denne Sag har vilst. Jeg vil indrømme, at der er en tilsyneladende Uoverensstemmelse tilstede, og netop paa Grund deraf maa jeg befrygte, at en stor Deel af Thingets Medlemmer deler denne hans Anskuelse; men jeg føler tillige, at, naar et saadant Tryk hviler paa mig, ville mine Ord være frugtesløse. Derfor være det mig tilladt, forinden jeg gaaer